

Vánoční vzpomínky z roku 1944

Vánoční vzpomínky z roku 1944

1) Báseň Julinky Komínkové, vězenkyně č. T 34181 napsaná v ženském pracovním (koncentračním) táboře Zwodau (Svatava u Sokolova) 23.prosince 1944:

Křišťálový smutný jas.

Je Štědrý den.

Sta pohaslých očí hledí za sluncem,

které již dávno přestalo hřát.

Led narostl na srdci všem.

Kletby nám světlí jitra a večery,

kletby nám jídlo i spánek koření.

A nade vším zoufalá touha

jen po dobrých očích,

po měkkých náručích,

po lidském žití.

2) Vánoce 1944 - báseň svatavské vězenkyně, Francouzky Denisy. Poslední válečné vánoce v ženském pracovním (koncentračním) táboře Zwodau blízko Falkenau an der Eger, dnešního Sokolova.

Vánoce, vánoce! Naše děvčata se scházejí u stolů a zpívají píseň Lili Lepaul „Kde jsi, kde, můj domove...?“

Denisa, dvacetileté děvče s číslem 27.528, napřála „Vánoční modlitbu“. Aspoň na chvíli jsme doma, na chvíli, než zas procitneme ~~do~~ do tvrdé reality těchto dnů.

Je noc
a spánek sklíží unavené oči,
oči mých kamarádek, h^agtlingů.
Sny... Všechny touhy,
něžná přání,
všechno, co je sladší než nejvroucnější polibek,
letí neslyšně
ke skráním těch,
co zbyli doma.
Nad lágrem se v mrazivé noci tetelí mlčení.
Otče náš,
naš dávný příteli,
Stvořiteli našich dětských hlouznění,
buď při nás, buď.
Život nás oslepil hračkami,
sladkostmi a tisícem krás.
Ty to víš.
A přece:
Slituj se nad naším údělem,
vyžeň bídu z uzavřených srdcí,
dej, aby se do nich vrátilo štěstí
jako tenkrát,
když ses nakláněl nad našimi vánočními postýlkami.
Otče náš,
jenž jsi na nebesích,
vlož skývu chleba
do našich zablácených dřeváků
a přidej - svobodu!

Zdroj:

SOA Plzeň, fond Václav Němec – Deník Germaine Dionezetti

Muzeum Sokolov – sbírka Muzea Sokolov

-šk-